

per om at forhindre, at uskyldige bliver dømt; vil dommeren der bliver opmærksom på, at hemmeligholdte oplysninger, herunder også om vidners identitet, skulle gå til den dommer, der dømmer i selve sagen og gøre hende opmærksom på, at der er et problem eller hvordan skal det foregå.

Svar:

Justitsministeriet har forestået spørgsmålet således, at der tænkes på den situation, at en dommer, der har truffet afgørelse om konkret at undtage materiale fra forsvarerens aktindsigt efter den foreslåede § 745 b, efterfølgende bliver bekendt med forhold, der peger på, at det pågældende materiale alligevel ikke bør være undtaget fra aktindsigt.

I en sådan tænkt situation vil dommeren ikke være bundet af tavshedspligt i forhold til anklagemyndigheden. Den naturlige fremgangsmåde vil således være, at dommeren retter henvendelse til anklagemyndigheden om de pågældende oplysninger.

Spørgsmål 40:

Ministeren kommentarer udbedes til vedlagte artikel fra Politiken den 7. maj 2003: »Der var engang en retsstat«.

KRONIKEN I POLITIKEN

Onsdag 7. maj 2003

Der var engang en retsstat

Af Eva Smith

Er befolkningen indstillet på at slække på retssikkerheden i kampen mod rockerkriminalitet? Juraprofessor Eva Smith har set nærmere på regeringens omstridte lovforslag.

Førleden blev forslaget om den såkaldte rockerlov fremsat i Folketinget. Regeringen og landets justitsminister er herved slået ind på en helt ny kurs. Mens det tidligere var god tone, at større lovforslag på strafferetsplejens område blev udarbejdet i udvalg bestående af repræsentanter fra politi, anklagemyndighed, dommere, forsvarere og universitetsjurister, har den nuværende justitsminister fundet nye veje. Det fremsatte lovforslag er ifølge sin indledning udarbejdet af en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter fra politiet og anklagemyndigheden. Som en anden nyskabelse er denne gruppe anonym. Vi véd så-

ledes ikke, hvilke repræsentanter fra politi og anklagemyndighed der har siddet i denne hemmelige gruppe. Men gruppen har uægtelig muntret sig. Her havde man lejlighed til at stille alle de forslag, som i årenes løb er blevet stemt ned af repræsentanter for domstole, universiteter og forsvarere.

Lovforslaget har fået overskriften: »Bekæmpelse af rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet«. Det lyder jo som noget, vi alle kan støtte. Det viser sig imidlertid, at lovforslaget langt fra alene er møntet på rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet. Det har et langt bredere og mere generelt anvendelsesområde.

Jeg har siddet i mange arbejdsgrupper sammen med politi og anklagemyndighed, og uanset forskellige udgangspunkter har jeg altid syntes, det var rimelig nemt at nå til enighed, fordi der har været en grundlæggende forståelse for hinandens synspunkter. For få måneder siden ville jeg derfor ikke have troet, at anklagemyndigheden, selv når de sad alene med politiet, kunne have fremsat det forslag, som nu fremlægges af regeringen. Jeg havde faktisk heller ikke ventet, at regeringen ville fremsætte det, efter at have læst høringssvarene. Jeg mindes ikke tidligere at have set den samlede dommerstand og advokatstand advare så indtrængende mod gennemførelsen af et lovforslag. Retssikkerheden sættes over styr, lyder det advarende. Lad lovforslaget blive gennemgået af et af de sædvanlige udvalg med repræsentation fra dommere og forsvarere. Regeringen har imidlertid fremsat arbejdsgruppens forslag uden hensyn hertil.

Man foreslår bl.a., at for så vidt angår fortrolige oplysninger fra udenlandsk politi, skal dommeren tage stilling til, om disse oplysninger skal gives videre til forsvareren. Dommeren bliver imidlertid ikke bekendt med hele materialet, men får blot politiets argumentation for, at oplysningerne ikke skal videre til forsvareren. Der er med andre ord tale om, at dommerne på nærmest kafkask grundlag skal vurdere et materiale, de ikke kender. Argumentationen for forslaget er, at ellers vil de udenlandske politimyndigheder måske ikke udlevere det fortrolige materiale.

Jeg har meget svært ved at tro på, at udenlandske politimyndigheder har så lidt tillid til dommerstanden i et demokratisk land, at de vil nægte at udlevere materiale, en dommer får kendskab til.